

РЕШЕНИЕ

№ 8313

гр. София, 02.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10842** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. В. Ш. от [населено място], с ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв. М. М., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1690011 от 20.09.2025 г., издадена от полицаи към 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Твърди се, че в случая актът не е мотивиран, като не съдържа фактически и правни основания за издаването му. С представено по делото писмено становище и в откритото съдебно заседание от адвокат М. се твърди, че в случая не може да се приеме, че е извършено нарушение на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, в приложимата му редакция, респективно не може да се обоснове прилагането на процесната ЗППАМ. Посочва се и, че обжалваната ПАМ е наложена в противоречие на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разноска по делото, по приложен списък.

Ответникът – полицаи към 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи, в представен по делото писмен отговор и в откритото съдебно заседание, чрез

юрисконсулт И., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-тисъстав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.09.2025 г. около 10:48 ч. в [населено място], кв. Б. по [улица]срещу № 29, Н. В. Ш. е управлявал лек автомобил „Б. 328“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при проверката е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 3788659, в който установеното е квалифицирано нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП.

На 20.09.2025 г. е издадена оспорената заповед за прилагане на ПАМ, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, „г“ ЗДвП – временно отнемане на СУМП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е разпоредено отнемане на СУМПС № [ЕИК]. В заповедта е посочено, че жалбоподателят е управлявал процесния автомобил – собственост на Х. Т. Ж., и че при проверката е установено, че МПС е с прекратена регистрация, като е прието, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Връчването е удостоверено с разписка от 20.09.2025 г.

По делото са приложени документи за застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № BG/22/125003185326 с дата на издаване 20.09.2025 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е приложена заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на Министерството на вътрешните работи. На основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закона за Министерството на вътрешните работи с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР със заповед № 513з-6400 от 07.07.2023 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП.

Процесната заповед е издадена от С. В. Ч. – полицай към 05 РУ към СДВР, който съгласно приложената по делото заповед е оправомощен да осъществява контролна дейност по ЗДвП и да издава заповеди за прилагане на ПАМ. Длъжността му попада в обхвата на посочената заповед за оправомощаване, поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата е мотивирана и съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В член 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП.

В заповедта обаче не е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение. Макар тази дата да се съдържа в съставения АУАН, заповедта за прилагане на принудителна административна мярка следва сама по себе си да съдържа всички съществени елементи от фактическия състав, въз основа на които е упражнена административната принуда, тъй като не представлява санкционен, а превантивен акт с непосредствено действие спрямо адресата.

Освен това в заповедта не е посочен и часът на нейното издаване. Макар този реквизит да не е изрично предвиден в закона, в конкретния случай той има съществено значение с оглед конкретните факти по делото. От събраните доказателства се установява, че проверката е извършена на 20.09.2025 г. около 10:48 ч., а в същия ден жалбоподателят е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради липсата на която е било извършено служебното прекратяване на регистрацията на процесното МПС. По този начин причината за служебното прекратяване е била отстранена в рамките на същия ден и е било възможно възстановяване на регистрацията по административен ред.

При липса на данни за точния момент на издаване на заповедта настоящият състав е лишен от възможността да провери дали към този момент действително са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно – наличие на служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“. Този порок препятства осъществяването на ефективен съдебен контрол и съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Следва да се отбележи, че процесната ЗППАМ е постановена и в противоречие с материалния закон доколкото по делото безспорно липсват доказателства за уведомяване на собственика на автомобила за прекратяване на регистрацията на процесното МПС. Настоящият състав намира за приложима в случая разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изр. първо, предл. последно от ЗДвП, в редакцията й, предхождаща изменението с ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., тъй като от приложената по делото справка на л. 13 за МПС с рег. [рег.номер на МПС], е отбелязано, че е с прекратена регистрация към 29.07.2025 г. В тази връзка след като собственика на автомобила не е

бил уведомен за прекратената регистрация, то същият не би могъл да съобщи този факт на лицето, на което е предоставило да управлява автомобила му.

Оспорената заповед не съответства и на целта на закона, както основателно твърди жалбоподателят. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена в рамките на същия ден, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. Същите представляват равностойността в евро на 10,00 лв., а именно 5,11 евро - внесена държавна такса и претендирано възнаграждение за адвокатска защита. По делото са представени пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 03.10.2025 г., в който е посочено, че е предоставена безплатна правна помощ на основание на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2, като възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, като не се нуждае от доказване обстоятелствата посочени в т. 3. Посочените предпоставки в случая са налице, поради което следва да бъде заплатено от ответника адвокатското възнаграждение. Възнаграждението се определя в размер равностойността в евро на 1000,00 лв., а именно 511,29 евро, и съответства на положения от адвоката труд предвид фактичестката и правна сложност на делото и като се вземе за ориентир минималния размер по чл. 8, ал. 3 от Наредбата № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа.

Предвид изложеното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1690011 от 20.09.2025 г., издадена от полицаи към 05 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С. да заплати на Н. В. Ш. от [населено място], с ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро.

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – С. да заплати на адвокат М. В. М. от Софийска адвокатска колегия на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата сумата от 511, 29 (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: